Nationaal Verbond

HET NATIONAAL VERBOND; OF DE GELOOFSBELIJDENIS:

Eerst ondertekend door de Majesteit des Konings en zijn Hofhouding, in het jaar 1580; daarna door personen van alle rangen in het jaar 1581, bij verordening van de Heren van de Geheime Raad en wetten van de Generale Assemblee; opnieuw ondertekend door allerlei personen in het jaar 1590, bij een nieuwe verordening van de raad, op begeerte van de Generale Assemblee: met een algemene verbintenis tot handhaving van de ware christelijke religie en van de persoon des Konings; en, tezamen met een besluit en belofte, om de hierna uitgedrukte redenen, de ware religie en de Majesteit des Konings te handhaven, overeenkomstig de voornoemde Belijdenis en wetten van het Parlement, ondertekend door baronnen, edelen, ridders, burgers, dienaren des Woords en gewone lieden, in het jaar 1638: goedgekeurd door de Generale Assemblee van 1638 en 1639; en opnieuw ondertekend door personen van alle rangen en staten in het jaar 1639, bij een verordening van de raad, op smeekschrift van de Generale Assemblee, en wet van de Generale Assemblee, bekrachtigd door een wet van het Parlement van 1640: en ondertekend door koning Karel II te Spey, op 23 juni 1650, en te Scoon, op 1 januari 1651.

I - De Geloofsbelijdenis van 1581

WIJ, allen en een ieder van ons, hieronder getekend, betuigen dat wij, na lang en behoorlijk onderzoek van onze eigen gewetens in zaken van ware en valse religie, nu ten volle in de waarheid verzekerd zijn door het woord en de Geest Gods: en daarom geloven wij met onze harten, belijden met onze monden, ondertekenen met onze handen en bevestigen standvastig, voor God en de gehele wereld, dat dit alleen het ware christelijke geloof en de ware christelijke religie is, Gode welbehaaglijk en de mens de zaligheid aanbrengend, die nu, door de barmhartigheid Gods, aan de wereld geopenbaard is door de prediking van het gezegende evangelie; en die ontvangen, geloofd en verdedigd wordt door vele en onderscheidene aanzienlijke kerken en koninkrijken, maar voornamelijk door de Kerk van Schotland, de Majesteit des Konings en de drie staten van dit koninkrijk, als de eeuwige waarheid Gods en de enige grond van onze zaligheid; zoals meer in het bijzonder uitgedrukt is in de Belijdenis van ons Geloof, ingesteld en openlijk bevestigd door onderscheidene wetten van de Parlementen, en die nu reeds lange tijd openlijk beleden is door de Majesteit des Konings en door het gehele lichaam van dit koninkrijk, zowel in stad als op het land. Met welke Belijdenis en Vorm van Religie wij in ons geweten gewillig instemmen in al haar punten, als met de ontwijfelbare waarheid en zekerheid

Gods, alleen gegrond op Zijn geschreven woord. En daarom verafschuwen en verfoeien wij alle tegenstrijdige religie en leer; maar voornamelijk alle soort van pausdom, in het algemeen en in zijn bijzondere hoofdstukken, gelijk die nu veroordeeld en weerlegd zijn door het woord Gods en door de Kerk van Schotland. Maar in het bijzonder verfoeien en verwerpen wij het aangematigde gezag van die Roomse Antichrist over de Schriften Gods, over de kerk, de burgerlijke overheid en de gewetens der mensen; al zijn tirannieke wetten, gemaakt over middelmatige dingen, tegen onze christelijke vrijheid; zijn dwalende leer tegen de genoegzaamheid van het geschreven woord, de volmaaktheid van de wet, het ambt van Christus en Zijn gezegend evangelie; zijn verdorven leer aangaande de erfzonde, onze natuurlijke onmacht en opstand tegen de wet Gods, onze rechtvaardiging door het geloof alleen, onze onvolmaakte heiligmaking en gehoorzaamheid aan de wet; de natuur, het getal en het gebruik van de heilige sacramenten; zijn vijf bastaardsacramenten, met al zijn riten, ceremoniën en valse leer, toegevoegd aan de bediening van de ware sacramenten zonder het woord Gods; zijn wreed oordeel tegen de kinderen die zonder het sacrament heengaan; zijn volstrekte noodzakelijkheid van de doop; zijn godslasterlijk gevoelen van de transsubstantiatie, of werkelijke tegenwoordigheid van het lichaam van Christus in de elementen, en dat de goddelozen, of de lichamen der mensen, hetzelve ontvangen; zijn dispensaties van plechtige eden, van meineden en van graden van huwelijk, in het woord verboden; zijn wreedheid tegen de onschuldige gescheidene; zijn duivelse mis; zijn godslasterlijk priesterschap; zijn onheilig offer voor de zonden van de doden en de levenden; zijn heiligverklaring van mensen; het aanroepen van engelen of ontslapen heiligen, het aanbidden van beelden, relikwieën en kruisen; het toewijden van kerken, altaren en dagen; de geloften aan de schepselen; zijn vagevuur, de gebeden voor de doden; het bidden of spreken in een vreemde taal, met zijn processies en godslasterlijke litanie, en zijn menigte van voorsprekers of middelaars; zijn menigvuldige orden, de oorbiecht; zijn wanhopige en onzekere boetvaardigheid; zijn algemeen en twijfelachtig geloof; zijn genoegdoening der mensen voor hun zonden; zijn rechtvaardiging door de werken, het *opus operatum*, de werken van overtolligheid, de verdiensten, de aflaten, de bedevaarten en de staties; zijn wijwater, het dopen van klokken, het bezweren van geesten, het bekruisen, het zegenen met het kruisteken, het zalven, het bezweren en het wijden van Gods goede schepselen, met het bijgelovige gevoelen daaraan verbonden; zijn wereldse monarchie en zijn goddeloze hiërarchie; zijn drie plechtige geloften, met al zijn geschorenen van allerlei soort; zijn dwalende en bloedige decreten, gemaakt te Trente, met al de ondertekenaars of goedkeurders van dat wrede en bloedige verbond, samengezworen tegen de kerk Gods. En ten slotte verfoeien wij al zijn ijdele allegorieën, riten, tekenen en overleveringen, in de kerk ingebracht zonder of tegen het woord Gods, en tegen de leer van deze ware gereformeerde kerk; met welke wij ons gewillig verenigen, in leer, geloof, religie, tucht en gebruik van de heilige sacramenten, als levende leden van dezelve in Christus, ons Hoofd: belovende en zwerende, bij de grote naam van de HEERE onze GOD, dat wij zullen volharden in de gehoorzaamheid aan de leer en tucht van deze kerk, en dat wij dezelve zullen verdedigen, naar onze roeping en macht, al de dagen van ons leven; onder de straffen in de wet vervat, en op gevaar van zowel lichaam als ziel in de dag van Gods vreselijk oordeel.

En aangezien velen door satan, en door die Roomse Antichrist, worden opgehitst om bedrieglijk, tegen hun eigen geweten, te beloven, te zweren, te ondertekenen en voor een tijd de heilige sacramenten in de kerk te gebruiken; daarmee bedoelende, eerst, onder de uiterlijke mantel van de religie, de ware religie Gods binnen de kerk heimelijk te bederven en te ondermijnen; en daarna, wanneer de tijd het toelaat, openlijke vijanden en vervolgers van dezelve te worden, onder de ijdele hoop op de dispensatie van de paus, bedacht tegen het woord Gods, tot zijn grotere beschaming en tot hun dubbele verdoemenis in de dag van de Heere Jezus: zo betuigen wij daarom, willende alle verdenking van geveinsdheid en van zulk een dubbelhartig handelen met God en Zijn kerk wegnemen, en roepen de Doorzoeker van alle harten tot getuige, dat onze gemoederen en harten volkomen instemmen met deze onze Belijdenis, belofte, eed en ondertekening: zodat wij door geen werelds aanzien bewogen worden, maar alleen in ons geweten overtuigd zijn, door de kennis en de liefde van de ware religie Gods, door de Heilige Geest in onze harten gedrukt, zoals wij Hem zullen antwoorden in de dag wanneer de verborgenheden van alle harten ontdekt zullen worden.

En omdat wij bemerken dat de rust en de bestendigheid van onze religie en van onze kerk afhangen van de veiligheid en het goede gedrag van de Majesteit des Konings, als van een vertroostend werktuig van Gods barmhartigheid, aan dit land geschonken tot handhaving van Zijn kerk en tot bediening van de gerechtigheid onder ons; zo betuigen en beloven wij met onze harten, onder dezelfde eed, handtekening en straffen, dat wij zijn persoon en gezag zullen verdedigen met onze goederen, lichamen en levens, in de verdediging van het evangelie van Christus, van de vrijheden van ons land, van de bediening van de gerechtigheid en van de bestraffing van de ongerechtigheid, tegen alle vijanden binnen of buiten dit koninkrijk, zoals wij begeren dat onze God ons een sterke en barmhartige Beschermer zij in de dag van onze dood en van de komst van onze Heere Jezus Christus; Wie, met de Vader en de Heilige Geest, zij alle eer en heerlijkheid in eeuwigheid.

II - De wetten van het Parlement

INSGELIJKS schaffen vele wetten van het Parlement niet alleen in het algemeen af, vernietigen en herroepen zij alle wetten, statuten, akten, constituties, burgerlijke of gemeentelijke canons, met alle andere verordeningen en straffen van de rechtspraktijk, hoedanig ook, gemaakt ten nadele van de ware religie en van haar belijders; of van de ware kerk, haar tucht, rechtsmacht en vrijheid; of ten gunste van de afgoderij en het bijgeloof, of van de pausgezinde kerk: zoals Wet 3, Wet 31, Parl. 1; Wet 23, Parl. 11; Wet 114, Parl. 12 van koning Jacobus VI, opdat het pausdom en het bijgeloof geheel onderdrukt worden, overeenkomstig de bedoeling van de wetten van het Parlement, herhaald in de vijfde Wet, Parl. 20, van koning Jacobus VI. En tot dat einde verordenen zij dat alle pausgezinden en priesters gestraft zullen worden met menigvuldige burgerlijke en kerkelijke straffen, als tegenstanders van de ware religie Gods, gepredikt en bij de wet ingesteld binnen dit koninkrijk, Wet 24, Parl. 11, van koning Jacobus VI; als gemeenschappelijke vijanden van alle christelijke

regering, Wet 18, Parl. 16, van koning Jacobus VI; als rebellen en weerstaanders van het gezag van onze Soevereine Heer, Wet 47, Parl. 3, van koning Jacobus VI; en als afgodendienaars, Wet 104, Parl. 7, van koning Jacobus VI. Maar ook in het bijzonder, benevens en boven de Geloofsbelijdenis, schaffen zij het gezag en de rechtsmacht van de paus af en veroordelen die, en bannen die uit dit land, en verordenen dat de voorstanders daarvan gestraft zullen worden, Wet 2, Parl. 1; Wet 51, Parl. 3; Wet 106, Parl. 7; Wet 114, Parl. 12, van koning Jacobus VI: veroordelen zij de dwalende leer van de paus, of enige andere dwalende leer, strijdig met enig artikel van de ware en christelijke religie, openlijk gepredikt en bij de wet ingesteld in dit koninkrijk; en verordenen zij dat de verspreiders en makers van boeken of schotschriften, of van brieven of geschriften van die aard, gestraft zullen worden, Wet 46, Parl. 3; Wet 106, Parl. 7; Wet 24, Parl. 11, van koning Jacobus VI: veroordelen zij alle doop naar de wijze van de kerk van de paus, en de afgoderij van de mis; en verordenen zij dat allen die de mis lezen, die haar moedwillig bijwonen en die haar verhelen, de voorstanders en verbergers van de priesters, van de jezuïeten en van de samenspannende pausgezinden, gestraft zullen worden zonder enige uitzondering of beperking, Wet 5, Parl. 1; Wet 120, Parl. 12; Wet 164, Parl. 13; Wet 193, Parl. 14; Wet 1, Parl. 19; Wet 5, Parl. 20, van koning Jacobus VI: veroordelen zij alle dwalende boeken en geschriften die dwalende leer bevatten tegen de thans beleden religie, of die bijgelovige pausgezinde riten en ceremoniën bevatten, waardoor het volk grotelijks misleid wordt; en verordenen zij dat wie ze in het koninkrijk binnenbrengen gestraft zullen worden, Wet 25, Parl. 11, van koning Jacobus VI: veroordelen zij de gedenktekenen en de droesem van de vroegere afgoderij, zoals het gaan naar de kruisen, het onderhouden van de feestdagen der heiligen en andere dergelijke bijgelovige en pausgezinde riten, tot oneer van God, tot verachting van de ware religie en tot voeding van grote dwaling onder het volk; en verordenen zij dat wie ze in acht nemen bij de tweede overtreding als afgodendienaars gestraft zullen worden, Wet 104, Parl. 7, van koning Jacobus VI.

Insgelijks zijn vele wetten van het Parlement opgesteld tot handhaving van de ware en christelijke religie Gods en van haar zuiverheid, in de leer en de sacramenten van de ware kerk Gods, van haar vrijheid en vrijdom in haar nationale en synodale vergaderingen, presbyteriën en kerkenraden, en van haar regering, tucht en rechtsmacht; zoals die zuiverheid van religie en vrijheid van de kerk gebruikt, beleden, uitgeoefend, gepredikt en betuigd werd, overeenkomstig de hervorming van de religie in dit koninkrijk: zoals bijvoorbeeld Wet 99, Parl. 7; Wet 23, Parl. 11; Wet 114, Parl. 12; Wet 160, Parl. 13 van koning Jacobus VI, bekrachtigd door Wet 4 van koning Karel. Zodat Wet 6, Parl. 1, en Wet 68, Parl. 6 van koning Jacobus VI, in het jaar onzes Heeren 1579, verklaren dat de dienaren van het gezegende evangelie, die God in Zijn barmhartigheid verwekt had of hierna verwekken zou, en die overeenstemden met hen die toen leefden in de leer en in de bediening van de sacramenten; en het volk dat Christus beleed zoals Hij toen in het evangelie aangeboden werd, en dat gemeenschap heeft aan de heilige sacramenten (zoals die thans in de gereformeerde kerken van dit koninkrijk bediend werden) overeenkomstig de Geloofsbelijdenis, de ware en heilige kerk van Christus Jezus binnen dit koninkrijk zijn. En zij bepaalt en verklaart dat allen en een ieder die ofwel

het woord van het evangelie tegenspreken, ontvangen en goedgekeurd zoals de hoofdstukken van de Geloofsbelijdenis het meer in het bijzonder uitdrukken, beleden in het Parlement in het jaar onzes Heeren 1560, ook gespecificeerd in het eerste Parlement van koning Jacobus VI en bekrachtigd in dit tegenwoordige Parlement; ofwel de bediening van de heilige sacramenten, zoals die toen bediend werden, verwerpen; geen leden zijn van genoemde kerk binnen dit koninkrijk en van de thans beleden ware religie, zolang zij zich aldus afgescheiden houden van de gemeenschap van het lichaam van Christus. En de daaropvolgende Wet, de 69e, Parl. 6 van koning Jacobus VI, verklaart dat er geen andere gedaante van kerk noch andere gedaante van religie is dan die welke thans te dien tijde, door de gunst Gods, binnen dit koninkrijk ingesteld was: „Welke daarom altijd genoemd wordt de ware religie Gods, de ware religie van Christus, de ware en christelijke religie, en een volmaakte religie"; welke allen binnen dit koninkrijk, door menigvuldige wetten van het Parlement, verplicht zijn te belijden, haar artikelen, de Geloofsbelijdenis, te ondertekenen, en alle leer en dwalingen, strijdig met enig van genoemde artikelen, te herroepen, Wet 4 en 9, Parl. 1; Wetten 45, 46, 47, Parl. 3; Wet 71, Parl. 6; Wet 106, Parl. 7; Wet 24, Parl. 11; Wet 123, Parl. 12; Wet 194 en 197, Parl. 14 van koning Jacobus VI. En aan alle overheden, sheriffs, enz., wordt enerzijds bevolen alle overtreders op te sporen, te vatten en te straffen: bijvoorbeeld Wet 5, Parl. 1; Wet 104, Parl. 7; Wet 25, Parl. 11, van koning Jacobus VI; en dit niettegenstaande enige andersluidende vergunningen van de Majesteit des Konings, welke herroepen en van generlei kracht verklaard worden, voor zover zij op enigerlei wijze strekken tot nadeel en verhindering van de uitvoering van de wetten van het Parlement tegen de pausgezinden en tegenstanders van de ware religie, Wet 106, Parl. 7, van koning Jacobus VI. Anderzijds wordt in Wet 47, Parl. 3, van koning Jacobus VI verklaard en verordend, aangezien de zaak van de ware religie Gods en het gezag van Zijne Hoogheid zo verbonden zijn dat de schade van de ene aan beide gemeen is, dat niemand gehouden zal worden voor een loyaal en getrouw onderdaan van onze soevereine Heer of van zijn gezag, maar strafbaar zal zijn als rebel en weerstaander van hetzelve, die niet zijn belijdenis aflegt en openlijk verklaart genoemde ware religie te belijden: en dat zij die, na afval, de belijdenis van hun geloof opnieuw afleggen, zullen beloven daarin voortaan te volharden, het gezag van onze soevereine Heer te handhaven en, naar hun uiterste vermogen, de ware predikers en belijders van de religie van Christus te versterken, bij te staan en te handhaven tegen alle vijanden en weerstaanders van dezelve, wie zij ook zijn; en met name tegen allen, van welke natie, staat of graad zij ook zijn, die zich verenigd of verbonden hebben, of bijgestaan hebben of bijstaan, om de wrede decreten van het concilie van Trente te bevorderen en uit te voeren, strijdig met de predikers en ware belijders van het woord Gods; hetgeen woord voor woord herhaald wordt in de artikelen van de pacificatie van Perth, van 23 februari 1572, goedgekeurd door het Parlement op de laatste dag van april 1573, bekrachtigd in het Parlement van 1578, en aangehaald in Wet 123, Parl. 12 van koning Jacobus VI; met deze toevoeging: „Dat zij verplicht zijn alle verraderlijke oproeren en vijandelijkheden te weerstaan, verwekt tegen de ware religie, de Majesteit des Konings en de ware belijders".

Insgelijks zijn alle onderdanen verplicht de koninklijke persoon en het gezag van de Majesteit des Konings te handhaven, het gezag van de Parlementen, zonder hetwelk

geen wetten noch wettige rechtbanken ingesteld kunnen worden, Wet 130 en 131, Parl. 8, van koning Jacobus VI, en de vrijheden van de onderdanen, die alleen behoren te leven en geregeerd te worden door de wetten des Konings, de gemene wetten van dit koninkrijk en die alleen, Wet 48, Parl. 3, van koning Jacobus I; Wet 79, Parl. 6, van koning Jacobus IV; herhaald in Wet 131, Parl. 8, van koning Jacobus VI; welke, indien zij veranderd en geschonden werden, „zoals de commissie aangaande de unie van de twee koninkrijken Schotland en Engeland verklaart, hetwelk de enige wet is van het Parl. 17 van koning Jacobus VI", zulk een verwarring zou volgen dat dit koninkrijk niet langer een vrije monarchie zou kunnen zijn: want door de fundamentele wetten, oude voorrechten, ambten en vrijheden van dit koninkrijk is niet alleen gedurende deze vele eeuwen het vorstelijk gezag van het koninklijk geslacht van Zijne Majesteit gehandhaafd, maar ook de zekerheid van het volk in zijn landerijen, inkomsten, rechten, ambten, vrijheden en waardigheden bewaard. En daarom is, tot bewaring van genoemde ware religie en van de wetten en vrijheden van dit koninkrijk, gestatueerd bij Wet 8, Parl. 1, herhaald in Wet 99, Parl. 7, bekrachtigd in Wet 23, Parl. 11, en in Wet 114 van koning Jacobus VI, en in Wet 4 van koning Karel: „Dat alle koningen en vorsten, bij hun kroning en ontvangst van hun vorstelijk gezag, hun getrouwe belofte zullen doen bij hun plechtige eed, in de tegenwoordigheid van de eeuwige God, dat zij, gedurende de gehele tijd van hun leven, diezelfde eeuwige God zullen dienen, naar hun uiterste vermogen, zoals Hij het geëist heeft in Zijn allerheiligst woord, vervat in het Oude en het Nieuwe Testament; en dat zij, overeenkomstig datzelfde woord, de ware religie van Christus Jezus zullen handhaven, de prediking van Zijn heilig woord, de behoorlijke en rechte bediening van de sacramenten die nu binnen dit koninkrijk ontvangen en gepredikt worden (overeenkomstig de onmiddellijk voorafgaande Geloofsbelijdenis), en alle valse religie, daarmee strijdig, zullen afschaffen en weerstaan; en dat zij het volk, aan hun zorg toevertrouwd, zullen regeren overeenkomstig de wil en het gebod van God, geopenbaard in Zijn voornoemd woord, en overeenkomstig de prijzenswaardige wetten en constituties, in dit koninkrijk ontvangen, in geen enkel opzicht strijdig met genoemde wil van de eeuwige God; en dat zij, naar hun uiterste vermogen, de kerk Gods en het gehele christenvolk ware en volmaakte vrede zullen verschaffen in alle toekomende tijd: en dat zij zorg zullen dragen om uit hun rijk alle ketters en vijanden van de ware dienst van God uit te roeien, die door de ware kerk Gods van de voornoemde misdaden overtuigd zullen zijn". Hetwelk ook door Zijne Majesteit in acht genomen werd bij zijn kroning te Edinburgh in 1633, zoals te zien is in de orde van de kroning. In gehoorzaamheid aan het gebod van God, overeenkomstig de praktijk van de godvrezenden in vroegere tijden, en naar het prijzenswaardige voorbeeld van onze waardige en godvrezende voorvaderen, en van velen die nog onder ons leven, hetwelk ook gewettigd werd door een akte van de raad, die gebood dat een algemene verbintenis gemaakt en ondertekend zou worden door de onderdanen van Zijne Majesteit van alle rangen, om twee redenen: de ene was om de ware religie te verdedigen, zoals die toen hervormd was en uitgedrukt is in de hierboven geschreven Geloofsbelijdenis, en in een vroegere, uitvoeriger Belijdenis, ingesteld door onderscheidene wetten van wettige Generale Assemblees en van Parlementen, waarop zij betrekking heeft, uiteengezet in openbare Catechismussen; en die vele jaren lang, met zegen van de hemel, in deze kerk en dit koninkrijk gepredikt en beleden is als de ontwijfelbare waarheid Gods, alleen gegrond op Zijn

geschreven woord. De andere reden was om de Majesteit des Konings, zijn persoon en staat, te handhaven; daar de ware dienst van God en het gezag des Konings zo nauw verbonden waren dat zij dezelfde vrienden en gemeenschappelijke vijanden hadden, en tezamen stonden en vielen. En ten slotte, overtuigd zijnde in onze gemoederen en belijdende met onze monden dat de tegenwoordige en volgende geslachten in dit land verplicht zijn de voornoemde nationale eed en ondertekening onschendbaar te bewaren.

III - Het verbond van 1638

Wij, de ondergetekende edelen, baronnen, ridders, burgers, dienaren des Woords en gewone lieden, overwegende op onderscheidene vroegere tijden, en inzonderheid op deze tijd, het gevaar van de ware gereformeerde religie, van de eer des Konings en van de openbare vrede van het koninkrijk, door de menigvuldige vernieuwingen en kwaden, in het algemeen vervat en in het bijzonder vermeld in onze jongste smeekschriften, klachten en protesten; belijden hierbij, en verklaren plechtig voor God, Zijn engelen en de wereld, dat wij met ons ganse hart instemmen, en besluiten al de dagen van ons leven standvastig aan de voornoemde ware religie te blijven vasthouden en haar te verdedigen, en (ons onthoudende van de beoefening van alle nieuwigheden die reeds in de zaken van de dienst Gods ingevoerd zijn, en van de goedkeuring van de verdorvenheden van de openbare regering van de kerk, of van de burgerlijke ambten en de macht van de kerkelijke personen, totdat zij in vrije Assemblees en in het Parlement onderzocht en toegelaten zijn) te arbeiden, door alle wettige middelen, om de zuiverheid en de vrijheid van het Evangelie te herwinnen, zoals het ingesteld en beleden was vóór de voornoemde nieuwigheden. En omdat wij, na behoorlijk onderzoek, duidelijk bemerken en zonder enige twijfel geloven dat de vernieuwingen en kwaden, vervat in onze smeekschriften, klachten en protesten, geen machtiging hebben uit het woord Gods, strijdig zijn met de artikelen van de voornoemde Belijdenissen, met de bedoeling en de zin van de gezegende hervormers van de religie in dit land en met de hierboven geschreven wetten van het Parlement, en kennelijk strekken tot het herstel van de pausgezinde religie en tirannie, en tot de omverwerping en ondergang van de ware gereformeerde religie, en van onze vrijheden, wetten en staten; zo verklaren wij ook dat de voornoemde Belijdenissen uitgelegd moeten worden, en verstaan behoren te worden, van de voornoemde nieuwigheden en kwaden, niet minder dan of elk daarvan in de voornoemde Belijdenissen uitgedrukt ware geweest; en dat wij verplicht zijn die te verfoeien en te verafschuwen, onder de andere bijzondere hoofdstukken van pausdom die daarin afgezworen zijn. En daarom, uit de kennis en het besef van onze plicht jegens God, jegens onze Koning en ons land, zonder enig werelds aanzien of beweegreden, voor zover de menselijke zwakheid het toelaat, begerende tot dit einde een grotere mate van de genade Gods, beloven en zweren wij, bij de GROTE NAAM VAN DE HEERE ONZE GOD, te volharden in de belijdenis en gehoorzaamheid van de voornoemde religie; en dat wij dezelve zullen verdedigen, en al deze tegenstrijdige dwalingen en verdorvenheden zullen weerstaan, naar onze roeping en naar het uiterste van de macht die God in onze handen gelegd heeft, al de dagen van ons

leven.

En op gelijke wijze, met hetzelfde hart, verklaren wij voor God en de mensen dat wij geen voornemen noch verlangen hebben om iets te ondernemen dat tot oneer van God, of tot vermindering van de grootheid en het gezag des Konings zou kunnen strekken; maar integendeel beloven en zweren wij dat wij, naar ons uiterste vermogen, met onze middelen en levens, zullen staan voor de verdediging van onze geduchte soeverein, de Majesteit des Konings, zijn persoon en gezag, in de verdediging en bewaring van de voornoemde ware religie, vrijheden en wetten van het koninkrijk; alsook voor de wederzijdse verdediging en bijstand van een ieder van ons aan de anderen, in dezelfde zaak van de handhaving van de ware religie en van het gezag van Zijne Majesteit, met onze beste raad, onze lichamen, middelen en al onze macht, tegen allerlei personen, wie zij ook zijn; zodat al wat aan de minste van ons om die zaak gedaan wordt, gehouden zal worden als gedaan aan ons allen in het algemeen en aan een ieder van ons in het bijzonder. En dat wij ons noch rechtstreeks noch zijdelings zullen laten verdelen of aftrekken, door enige inblazing, samenspanning, verlokking of verschrikking, van deze gezegende en loyale verbintenis; noch enig beletsel of hinder in de weg zullen leggen dat enig besluit zou kunnen tegenhouden of verhinderen, dat met gemeenschappelijke instemming bevonden wordt tot zulke goede einden te dienen; maar integendeel door alle wettige middelen zullen arbeiden om het te bevorderen en voort te zetten: en indien ons enig dergelijk gevaarlijk en verdeeldheid zaaiend voorstel gedaan wordt, met woord of geschrift, zullen wij, en een ieder van ons, het ofwel onderdrukken of, indien nodig, het onverwijld bekendmaken, opdat het tijdig tegengegaan worde. Noch vrezen wij de snode lasteringen van rebellie, samenspanning of wat anders onze tegenstanders, uit hun listigheid en boosheid, ons zouden willen aanwrijven; aangezien hetgeen wij doen zo wel gewettigd is, en voortkomt uit een ongeveinsd verlangen om de ware dienst van God, de majesteit van onze Koning en de vrede van het koninkrijk te handhaven, tot het gemeenschappelijk geluk van onszelf en van ons nageslacht. En omdat wij de zegen van God over onze handelingen niet kunnen verwachten, tenzij wij met onze belijdenis en ondertekening zulk een leven en wandel verbinden als christenen betaamt die hun verbond met God vernieuwd hebben; zo beloven wij daarom getrouw, voor onszelf, voor hen die ons volgen en voor allen die onder ons staan, zowel in het openbaar als in onze bijzondere huisgezinnen en in onze persoonlijke wandel, ons te beijveren om ons binnen de grenzen van de christelijke vrijheid te houden, en om anderen goede voorbeelden te zijn van alle godzaligheid, matigheid en gerechtigheid, en van alle plicht die wij God en de mensen verschuldigd zijn.

En opdat deze onze unie en verbintenis zonder schending onderhouden worde, roepen wij de LEVENDE GOD, DE DOORZOEKER VAN ONZE HARTEN, tot getuige, Die weet dat dit onze oprechte begeerte en ons ongeveinsd besluit is, zoals wij JEZUS CHRISTUS zullen antwoorden op de grote dag, en op straffe van de eeuwige toorn Gods, en van schande en verlies van alle eer en achting in deze wereld: zeer ootmoedig de HEERE smekende dat Hij ons tot dit einde wil versterken door Zijn HEILIGE GEEST, en onze begeerten en handelingen wil zegenen met een gelukkige uitkomst; opdat de religie en de gerechtigheid in het land mogen bloeien,

tot heerlijkheid van GOD, tot eer van onze Koning, en tot vrede en vertroosting van ons allen. Ten getuigenis waarvan wij al het voorgaande met onze handen ondertekend hebben.

IV - De verklaring van 1639

NU het artikel van dit verbond, dat bij de eerste ondertekening aan de beslissing van de Generale Assemblee verwezen was, reeds beslist is; en daardoor de vijf artikelen van Perth, de regering van de kerk door bisschoppen, en de burgerlijke ambten en de macht van de kerkelijke personen, om de redenen en gronden vervat in de wetten van de Generale Assemblee, binnen deze kerk onwettig verklaard zijn, ondertekenen wij overeenkomstig de voornoemde beslissing.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/nl/correo